

herved det. Løste, at Beslutningen, hvis den fattes af begge Thingene, fra min Side skal blive opfyldt ved, at der i næste ordinære Session forelægges Rigsdagen et Udkast til den deri omhandlede Lønningslov. (Hør! Hør!).

Oppermann: Det er en efter min Følelse ikke ganske vigtig Bemærkning, som jeg vil rette til det Medlem, der staaer i Spidsen for Forslagsstillerne. Det har noget overrasket mig, at vi ikke fra Ministeriets Side have hørt den Bemærkning blive fremsat, som jeg nu agter at gjøre. Den angaaer, om man vil et formelt Punkt, men det er af de formelle Punkter, der bærer en stor Masse Omtænkning i sig. Jeg kan nemlig som Folkethingsmand aldrig stemme for et Forslag, hvorved Thinget alene tager en Beslutning paa en Sag, som ifølge hele sit Indhold hører under hele den lovgivende Magt, til hvis Virkeliggjørelse der altsaa fordrer Samstemning mellem begge Thingene og Hans Majestæt Kongen. Jeg kan altsaa kun give min Stemme til, at denne Beslutning gaaer til anden Behandling, men jeg kan ikke tiltræde selve Beslutningen, uden at den væsentlig forandres. Iøvrigt maa jeg aldeles slutte mig til, hvad det erede Medlem, der staaer i Spidsen for Forslagsstillerne, har hittet ved at motivere Forslaget. Jeg skal til det, han har bemærket, endnu føle følgende Betragtning. Ifølge vor Grundlov bliver dette Thing, hvergang der under regelmæssige Forhold indtræder nye Valg, i sin Heelhed fornyet, hvorimod det andet Thing under ordinære Forhold ikke bliver heelt fornyet. Derfor troer jeg, at det er rigtigst at henstøde saadanne Spørgsmaal, der, naar de skulle tvinges igjennem, muligvis kunne medføre Opøsning af et af Thingene, til det Tidspunkt, at Folkethinget i sin Heelhed er blevet fornyet, for at det da kan vise sig, om den Anskuelse, der for Fornhelsen havde Majoritet her i Salen, ogsaa efter Fornhelsen har den for sig, og da troer jeg, det rette Tidspunkt er kommet til for det andet Things Vedkommende at appellere til Bælgernes egen Mening. Derfor finder jeg det rigtigst nu at undgaae en Conflict, som mulig kunde føre til Opøsning af Folkethinget. Dernæst maa jeg bemærke, at efter min Me-

ning vilde, selv uden den Udtalelse, der ligger i en saadan Beslutning, dette Thing og den Anskuelse, som vil Reformen med Hensyn til de juridiske og geistlige Embedsmænds Lønning, vinde betydeligt i Styrke, dersom vi ikke nu vise os paastadelige, men give efter. Der kan gjøres, og der er med stor Styrke gjort den Indvending gjældende, at man ikke maa adstille den Beslutning, man tager ved Lov om, at en Forandring i disse Forhold skal skee, fra den, hvorved det bestemmes, hvorledes Forandringen skal skee. Jeg maa ogsaa paa det Bestemteste hævde, at jeg ønsker, at Regjeringen paa en god Maade vil arbejde paa, at disse Reformen kunne iværksættes. Men jeg troer paa den anden Side, at naar vi nu i dette Døielik give efter, vilde vi til Efteraaret, naar vi igjen samles her, for det Tilfælde, at det af Justitsministeren bebudede Lønningsforslag ikke skulde foreligge, have en ganske anderledes Styrke i vor egen Bevidsthed; thi saa have vi givet den nye Regjering tilstrækkelig Tid til at overveie Spørgsmaalet, til at tage det paa den Maade, som den finder rigtigst, og til under Det at tage Beslutning paa den selve Forandringen og Forandringsmaaden. Dersom der saa hos Regjeringen viser sig Mangel paa Evne og Villie til at gaae ind paa Reformen, eller dersom det andet Thing skulde vise Modstand mod Reformen, troer jeg, at Tiden er kommen til at drive Sagen til det Yderste uden at frygte for Consequenterne. Endnu skal jeg blot tilføie, at jeg aldeles maa slutte mig til, hvad den erede Rigsdagsmand for Mariager (M. Hage) fremhævede, at vi her maae holde os til Udtalelserne, som de ere faldne, og at det er uberettiget at tage Andet for Folks Mening end det, de selv vedkende sig som deres Mening.

Indenrigsministeren: Jeg skal for mit Vedkommende udtale, at jeg ikke kunde ønske at vedblive at være Medlem af en Regjering, der ikke skyldsigjorde den i en saadan Beslutning af begge Thing udtalte Forvisning (Hør! Hør!). Jeg finder mig iøvrigt foranlediget til at tilføie, at saa hært det end kunde være mig nu at see den omhandlede Lønningslov blive ført igjennem, vilde dog dens